

kamenjar

Sto godina 'Jugosfere' – guske do danas nisu izišle iz magle

Objavljeno 29/09/2018 Objavio: **A. Majic**



“Hrvatska između slobode i jugoslavenstva“ – naslov je zbornika radova sa znanstvenog skupa održanog u Zagrebu 2009. godine. Spomenuti naslov plastično opisuje bit hrvatske moderne povijesti: naime, od druge polovice 19. st. do danas među hrvatskim političarima i intelektualcima imamo sukob između hrvatske nacionalne ideje, koja jedina može afirmirati hrvatsku slobodu, i jugoslavenstva koje – povijest je to nedvojbeno pokazala – znači negaciju hrvatskih prava i sloboda.

Jugoslavenske državne kreacije u dvije inačice (monarhistička i komunistička) Hrvatskoj su donijele otrovne plodove i gubitke na svim područjima: 1. Teritorijalni gubitci (gubitak istočnog Srijema, Boke kotorske, Bosne i Hercegovine, sjeverne Banke), 2. Demografski gubitci (žrtve političkog terora, prebjeci na pravoslavlje, iseljavanje, žrtve ratova), 3. Erozijska prava, morala i etike (stanje u pravosuđu danas, mentalitet i kadrovski, naslijeđe je bivšeg sustava jednako i kriminal i korupcija koji su u snažnijem obliku u Hrvatsku uvezeni nakon 1918.), 4. Uprava kakvu danas imamo relikvija je komunističke Jugoslavije i politike izmišljanja radnih mjesta.

Sto godina „Jugosfere“

Prvog prosinca ove godine navršit će se 100 godina od proglašenja Kraljevstva Srba, Hrvata i Slovenaca, tj. od dana koji je Hrvatsku nasilno istrgnuo iz srednje Europe te geopolitički i kulturološki pozicionirao na Balkan. Gotovi svi problemi današnje Hrvatske posljedica su danas već stogodišnje egzistencije Hrvatske na Balkanu, tj. – govoreći modernim riječima – obitovanja u „Jugosferi“. Naime, iako je Hrvatska od 1991. formalno samostalna i neovisna država, hrvatsko je društvo i dalje duboko impregnirano balkanštinom, a hrvatski političari ne mogu mentalno izaći izvan prostora bivše Jugoslavije.



Kad govorimo o žrtvama ideologije jugoslavenstva, onda treba istaknuti da one ne počinju od 1. 12. 1918. Krvavi pohod jugoslavenstvo je započeo još u vrijeme Prvog svjetskog rata, 1916. i 1917., na crnomorskim obalama Odeze gdje su Srbi zajedno s Kozacima Hrvate prisiljavali da se priključe tzv. jugoslavenskoj legiji, a oni koji nisu htjeli pristupiti premlaćivali, nabijali na kolce, tjerali da kopaju vlastite grobe i bacali u more.

U krvavoj Odesi je počelo...

„U Odesi je počelo. U krvavoj Odesi, u ‘Kanatnom zavodu’, gdje se masakriralo en masse i gdje su pokapaju i mrtvace rekli onom grobaru, da ne treba da znade tko su ti ljudi, ‘jer to su Hrvati’. U Odesi se klalo, tamo su pucale kosti i tamo su se davili utopljenici, i samo 23. oktobra 1916. ustrijeljeno je trinaest Hrvata poslije bune na Kulikovu polju“ – zapisao je u djelu „Deset krvavih godina i drugi politički eseji“ Miroslav Krleža, čovjek kojemu se teško može predbaciti nesklonost jugoslavenskoj ideji.

Osvrćući se na Odesu Krleža je u članku „Mentalitet hrvatske inteligencije“ kasnije dodao: „... Odeski pokolji bacili su sjenku na buduću dogma. Odeski pokolji nose u sebi sve elemente kasnije političke južnoslovenske tragedije, a duboko moralno negodovanje nad tim dinastičkim umorstvom, kome je nedostajao svaki realniji politički smisao, izazvalo je u najširim masama neodređeni moralni revolt protiv jedne koncepcije koja se ovdje nametala kao novi motiv političkoga ropstva...“.

U srpnju ove godine navršilo se sto godina od pravaške saborske interpelacije iz srpnja 1918. kojom je tadašnji predsjednik Stranke prava dr. Aleksandar Horvat javnost upoznao s „grozotama u Odesi“. Već tada, pet mjeseci prije „prisajedinjenja“, hrvatska javnost mogla je vidjeti što Hrvate čeka u Jugoslaviji.

Istaknuti jugoslaven i član Jugoslavenskog odbora Franko Potočnjak kao očevidac događaja svjedoči da je odred u Odesi od samoga početka od strane Srba smatran srpskim, a hrvatskim i slovenskim zarobljenicima psovali su se otac i mater i nazivalo ih se marvom, gamadi i svinjama austrijskim. Dok bi se smrklo, svjedoči Potočnjak, svake je večeri u zarobljeničku baraku upadao neki narednik sa svojom družinom i po zarobljenicima „lupao nemilosrdno desno i lijevo šakama i kundacima, grdeći im šokakog i kranjskoga Boga“, prijeteći im „da će im to biti ‘kruh svagdanji kad Srbin zagospoduje u njihovom domu“.

Prema stručnjacima za vojnu povijest dr. Slavku Paviću i u članku Franje Peršića, Srbi su u Odesi zajedno s ruskim kozacima poubijali i pobacali u Crno more oko 10 000 hrvatskih vojnika koji nisu htjeli pristupiti tzv. jugoslavenskoj legiji.

Guske nisu izišle iz magle

Unatoč svemu navedenom, guske su prvoga prosinaca 1918. odlutale u maglu iz koje ni danas nisu izišle. Svjedoči o toj magli činjenica da srpski političari usred Hrvatske i danas javno lamentiraju o srpskoj ugroženosti (a upravo je kult „ugroženog Srbina“ glavno pogonsko gorivo velikosrpske ideologije) kao i to da se o državi koja je izmislila par-nepar vožnju i bonove za hranu, a mogla se neko vrijeme ekonomski održavati isključivo zahvaljujući njemačkim ratnim reparacijama, bespovratnim kreditima zapada i doznakama iseljenika, skladaju panegirici, a pokušavaju u medijsko-političkim jogurt diverzijama javno ismijati oni političari koji ukazuju na loše strane bivšega jugoslavensko-komunističkog sustava.

Sve je to za jugofile bio „crno-bijeli svijet“: rock glazba i dobra zabava, kunda enje i premla ivanje hrvatskih studenata u vremenu Hrvatskog prolje a, politi ka ubojstva protivnika Jugoslavije, kao i u povijesti civilizacije teško vi ena zvjerstva bleiburške topografije smrti, predstavljaju tek fantazmagoriju radikalnih desni ara koji ustašoidno bulazne... Trebalo ih je još više pobiti, re i e neki otvoreniji i „pošteniji“ jugofili!

Dvije Jugoslavije su u svakom pogledu, pa i u onome moralnom uništile hrvatsko društvo. I sve dok se jugoslavenski mentalitet kao dominantna vrijednosna matrica ne iskorijeni iz hrvatskoga politi kog, medijskog i društvenog života Hrvatska e nastaviti put destrukcije i propadanja.

Jugoslavenstvo ili sloboda. Tre ega nema...

Davor Dijanovi /HKV